

MIJN
BRQER
HEET
JESSICA

John Boyne bij Meulenhoff Boekery:

Dief van de tijd

De jongen in de gestreepte pyjama

De scheepsjongen

Het winterpaleis

Noah Barleywater gaat ervandoor

De witte veer

De vreselijke belevenissen van Barnaby Rook

Het victoriaanse huis

De jongen die zijn vader zocht

De grote stilte

De jongen op de berg

Wat het hart verwoest

Een ladder naar de hemel

Mijn broer heet Jessica

**MIJN
BRUER
HEET
JESSICA**

JOHN BOYNE

ISBN 978-90-225-8754-6
ISBN 978-94-023-1334-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *My Brother's Name Is Jessica*
Vertaling: Mechteld Jansen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Puffin
Auteursfoto: © Chris Close
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2019 John Boyne
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn nichtjes, Maya en Ava

I

Een heel vreemde middag

Er is een verhaal dat ik vaak heb gehoord, over hoe mijn broer Jason aan het litteken is gekomen dat boven zijn linkeroog loopt, bijna evenwijdig aan zijn wenkbrauw. Hij was vier toen ik geboren werd en hij wilde al zo lang als hij zich kon herinneren een broertje, een zusje of een hond, maar mijn vader en moeder zeiden altijd nee.

‘Niemand hoeft meer dan één kind te hebben,’ zei mijn vader. ‘De aarde is al overbevolkt. Wist je dat er een straat verderop een gezin woont met zeven kinderen onder de zes?’

‘Hoe kan dat nou?’ vroeg mijn broer Jason, die nog maar klein was, maar al een beetje wist hoe het in de wereld werkt.

‘Twee tweelingen,’ zei mijn vader met een glimlach.

‘Een hond moet je de hele tijd uitlaten,’ zei mijn moeder. ‘En voor je gaat zeggen dat jij dat wel zal doen: we weten allemaal dat je dat wel kan zeggen, maar dat het echte werk vooral op je vader of mij zal neerkomen.’

‘Maar...’

‘Ze geven ook een hoop troep,’ zei mijn vader.

‘Wat?’ vroeg mijn broer Jason. ‘Honden of broertjes en zusjes?’

‘Allemaal.’

Mijn ouders zeiden met zo veel overtuiging dat we geen gezinsuitbreiding zouden krijgen dat het een hele schok voor hem moet zijn geweest toen ze hem op een dag vertelden dat hij toch zijn zin zou krijgen en er over zes maanden een baby in huis zou komen. Hij schijnt er zo opgewonden van te zijn geworden dat hij twintig minuten aan één stuk door rondjes door de achtertuin ging rennen, schreeuwend uit alle macht, tot hij daar zo duizelig van werd dat hij viel en met zijn hoofd op een tuinkabouter terecht kwam.

Toch heeft hij daar niet dat litteken van.

Maar toen ik geboren werd, was er iets niet goed. Ik had een gaatje in mijn hart en de artsen dachten dat ik niet zo lang zou blijven leven. Het gaatje was maar zo klein als een speldenkop, maar als je een baby bent en je hart is niet groter dan een pinda kan dat best wel gevaarlijk zijn. Ik moest eerst een paar dagen in de couveuse en toen werd ik naar een operatiekamer gebracht, waar een team van chirurgen probeerde te repareren wat er mis was. Mijn broer Jason was op dat moment thuis met de au pair. Hij huilde zo hard van bezorgdheid dat hij van zijn stoel viel en met zijn hoofd tegen een tafeltje klapte.

Toch heeft hij ook daar niet dat litteken van.

De artsen zeiden tegen mijn ouders dat de week daarna kritiek zou zijn, maar omdat ze altijd heel belangrijke banen hebben – mijn moeder is nu minister, maar toen was ze nog gewoon parlamentslid en mijn vader is altijd haar persoonlijk assistent – konden ze niet de hele tijd bij me zijn en dus gingen ze om de beurt naar het ziekenhuis. Mijn moeder ging 's ochtends, als het parlement niet in zitting was, maar ze werd de hele tijd weggeroepen voor overleg. En mijn vader ging 's middags, maar hij bleef liever niet te lang voor het geval er 'ontwikkelingen' waren waardoor hij zo snel mogelijk terug moest naar Westminster. Maar de avond na mijn operatie mocht mijn broer Jason voor de eerste keer mee om mij te zien. Daarna weigerde hij naar huis te gaan, ook al was hij nog maar vier, en hij maakte zo'n stennis dat de verpleging hem uiteindelijk in een bedje naast mijn couveuse legde en hem liet blijven.

'Misschien voelt de baby dat er iemand op hem past,' zei de verpleegkundige. 'Dat kan geen kwaad.'

'En wij weten in elk geval dat hij hier veilig is,' zei mijn moeder.

'Bovendien hoeven we de au pair geen dubbel tarief te betalen,' voegde mijn vader eraan toe.

Maar toen, een paar nachten later, maakte een van de machines die me in leven hielden een hard geluid en daar schrok hij zo van dat hij zijn bed uit kwam om een dokter te zoeken. Maar omdat het zo donker was in de kamer struikelde hij over het snoer van een ding

dat een intraveneuze infuusstandaard heet. En toen de verpleegkundige even later binnenkwam trof ze mij diep in slaap aan, maar lag mijn broer Jason versuft op de vloer, bloedend uit de wond boven zijn oog.

‘Laat mijn broertje niet doodgaan!’ riep hij toen de verpleegkundige de wond onderzocht.

‘Sam gaat niet dood,’ zei ze. ‘Kijk maar, alles is goed met hem. Hij ligt lekker te slapen. Maar jij hebt wel een hechting nodig. Hier, hou deze doek maar tegen je hoofd, dan gaan we naar mijn kamer.’

Maar mijn broer Jason wist zeker dat er iets heel ergs met me was en dat er iets verschrikkelijks zou gebeuren als hij me alleen liet. En dus wilde hij per se blijven waar hij was, en uiteindelijk moest de verpleegkundige zijn wond ter plekke hechten, en ze moet nog heel onervaren zijn geweest, want ze deed het niet zo netjes.

En dáár heeft hij dat litteken van.

Ik hou van die wond omdat ik altijd aan dat verhaal moet denken als ik hem zie. Dat hij per se bij mij wilde blijven toen ik ziek was. Daar kun je aan zien hoeveel mijn broer Jason altijd van me heeft gehouden. Zelfs toen hij zijn haar liet groeien en ik het litteken niet meer zo vaak zag omdat hij zijn pony altijd over zijn voorhoofd liet vallen, wist ik dat het daar zat. En ik wist wat het betekende.

Mijn broer Jason zorgt al voor me zolang ik me kan herinneren. We hadden natuurlijk au pairs – véél au

pairs – want volgens mijn moeder moest ze haar kiezers op de eerste plaats zetten, anders zouden ze bij de eerstvolgende verkiezingen op de tegenpartij gaan stemmen en dan zou het land totaal naar de knoppen gaan. En volgens mijn vader was het belangrijk dat mijn moeder altijd met een stevige marge won, als ze vooruit wilde komen op het glibberige pad naar de top.

‘Het staat goed voor de partij,’ zei hij, ‘als ze niet alleen wint, maar dik wint.’

De meeste au pairs bleven niet zo lang, omdat ze zeiden dat ze gediplomeerde professionals waren, dat ze gestudeerd hadden, hun rechten kenden en weigerden zich als slaaf te laten gebruiken. En dan legde mijn moeder altijd uit dat ze, als ze zo hoog opgeleid waren, zouden moeten weten dat slaven niet betaald kregen, zoals zij, en dan draaide ze zich om naar mijn vader en zei iets als: ‘Dit is nou het type dat naar demonstraties gaat en overal tegen protesteert, maar nooit een vinger uitsteekt om te helpen,’ en dan barstte er een discussie los over alles van het falende gezondheidsstelsel tot de nucleaire ontwapening, via duurdere metrokaartjes en het vredesproces in het Midden-Oosten.

Soms bereikten mijn ouders en de au pair een soort overeenstemming, maar het duurde maar een paar weken voor de vlam weer in de pan sloeg en dan werd de oorspronkelijke advertentie erbij gehaald en wees het meisje (en één keer een jongen) erop dat daar niets in stond over de kleren van de ouders strijken, de voortuin wieden of duizenden politieke folders in envelop-

pen doen terwijl ze op hun eigen kamer in hun eigen tijd televisie zitten te kijken. Maar dan wees mijn moeder op de woorden ‘andere huishoudelijke werkzaamheden’ en begon iedereen te schreeuwen. De zin ‘Als het je niet bevalt kun je altijd weggaan’ viel, en dan kregen mijn vader en moeder ruzie omdat hij zei dat het eeuwen zou kosten om een nieuwe au pair te vinden en dat hij intussen met ‘die ellendige kinderen’ aan huis gekluisterd zou zijn, en dan zei mijn moeder: ‘Ach, je wilt haar gewoon houden omdat je graag naar haar kont kijkt’ – dat zei mijn moeder, hè, ik vertel het alleen maar na – en uiteindelijk zei de au pair dan dat ze ging staken voor betere arbeidsomstandigheden, en dan zei mijn moeder dat ze in dat geval haar koffers kon pakken en voor de volgende middag weg moest zijn en dat opgeruimd netjes stond.

Dus kwamen en gingen ze als de seizoenen en ik wist dat ik maar beter niet te gehecht aan ze kon raken. En tegen de tijd dat ik tien was, was mijn broer Jason al veertien en zei mijn moeder dat we geen au pair meer nodig hadden – hij kon me elke dag uit school mee naar huis nemen, tenzij hij voetbaltraining had, maar in dat geval moest ik maar huiswerk gaan zitten maken op de tribunes tot hij klaar was. En hij zei: prima, maar kreeg hij dan net zo veel geld als de au pairs hadden verdiend? En mijn vader zei: je woont gratis in ons huis, eet ons eten op en maakt er een rotzooi van met je voetbalschoenen en je vuile zoi, dus zullen we het erop houden dat we quitte staan?

Misschien denk je dat jij kinderen kent die goed kunnen voetballen, maar geloof me, je kent niemand die zo goed is als mijn broer Jason. Hij begon al met voetballen toen hij een peuter was en op zijn negende heeft hij al op proef gespeeld voor de Arsenal Academy. Maar daar zeiden ze dat hij er nog niet klaar voor was en dat ze hem over een jaar nog eens wilden zien. Twaalf maanden later ging hij nog een keer, en toen zei de coach dat hij met sprongen vooruit was gegaan en dat er een plek voor hem was als hij die wilde, maar tot ieders verrassing zei mijn broer Jason nee. Hij zei dat hij het leuk vond om op school te voetballen, maar dat hij niet wilde dat zijn hele leven erom zou draaien en dat hij later zeker geen profvoetballer wilde worden.

‘Dat is gewoon belachelijk,’ zei mijn moeder. Toen hij een jaar eerder was afgewezen, had zij een enorme discussie gehad met het hoofd van de voetbalopleiding, waarbij ze vage dreigementen over sportsubsidies had geuit. ‘Je hebt duidelijk talent. Ik heb je zien spelen en je bent beter dan alle anderen in je klas. Jij weet altijd, je weet wel... de bal weg te schoppen en hem in het net te krijgen... Of in elk geval af en toe.’

‘Waarom doe je het niet gewoon een jaartje of zeven, acht?’ stelde mijn vader voor. ‘Dat is toch niet zo lang? Gewoon tot je klaar bent met school, dan kun je daarna echt over je toekomst beslissen. Het zou goed afstralen op je moeder als je tekende bij een profclub. De kiezers zouden het geweldig vinden.’

‘Omdat ik het niet wil,’ hield hij vol. ‘Ik speel liever voor de lol.’

‘Lol?’ vroeg mijn vader en hij keek hem aan alsof hij ineens een vreemde taal sprak. ‘Je bent tien, Jason! Denk je echt dat het leven om lol draait?’

‘Eigenlijk wel,’ zei hij.

‘Weet je wat jouw probleem is, Jason?’ vroeg mijn moeder, die haar nagels zat te vijlen en intussen de kranten doorkeek.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee,’ zei hij. ‘Wat dan?’

‘Je bent egoïstisch. Je denkt altijd alleen maar aan jezelf.’

Ik was op dat moment nog maar zes en zat stil in een hoekje van de kamer, maar toch wist ik al dat dat absoluut niet waar was, want mijn broer Jason was de minst egoïstische persoon die ik kende.

‘Waarom wil je geen beroemde voetballer worden?’ vroeg ik een keer toen ik op zijn bed lag en hij cd’s voor me draaide en me bij ieder liedje vertelde waarom dit het beste nummer ooit was en dat ik mijn muziekkennis moest verbreden en niet meer naar rommel moest luisteren. Als ik zijn kamer rondkeek, zag ik posters van voetballers aan de muur, maar er hing er ook een van Australië en eentje van Shrek, en ik dacht niet dat hij een continent of een groene tekenfilmfiguur wilde zijn.

‘Gewoon,’ zei hij schouderophalend. ‘Dat ik iets goed kan, betekent nog niet dat ik de rest van mijn leven niets anders meer wil doen, Sam. Er zijn een heleboel andere dingen die ik misschien liever wil doen.’

En eerlijk gezegd vond ik dat best redelijk klinken.

Vorig jaar, toen ik nog dertien was, moesten we voor Engels in het weekend een opstel schrijven met de titel: 'Wie ik het meest bewonder'. Zeven meisjes schreven over Kate Middleton, vijf jongens over David Beckham en er waren er nog drie over Iron Man. Daarna kwam een ongeregeld zootje van mensen als de koningin, Jacqueline Wilson en Barack Obama. Mijn aartsvijand David Fugue, die me al meedogenloos pest sinds de dag dat ik hem in onze straat welkom wilde heten, schreef over Kim Jong-un, de Opperste Leider van Noord-Korea. Toen meneer Lowry, de leraar, hem zeventientig redenen gaf waarom Kim Jong-un geen positief rolmodel was, wachtte David Fugue tot hij uitgesproken was en zei toen dat hij maar beter op zijn woorden kon letten, anders zou hij nog flink in de problemen kunnen komen. Hij beweerde dat hij elke avond online zat te gamen met Kim Jong-un en dat ze goede vrienden waren geworden. Eén woord van hem, zei hij, en meneer Lowry zou wel eens het tragische slachtoffer kunnen worden van een akelig ongeluk als hij 's avonds naar huis liep. Dat viel niet zo goed, en David kreeg een brief voor zijn ouders mee naar huis en moest de volgende dag voor de hele klas zijn excuses aanbieden omdat hij op school met geweld had gedreigd.

Ik was de enige die niet over een beroemdheid schreef. Ik schreef over mijn broer Jason.

VIJF DINGEN DIE IK IN MIJN OPSTEL ZETTE

- 1 Hoe hij aan dat litteken op zijn voorhoofd was gekomen toen ik een baby was, hoewel ik erbij schreef dat ik nog steeds een gaatje in mijn hart heb en elk moment, zonder waarschuwing, ineens kan doodgaan, wat niet waar is, want de artsen hebben het gerepareerd, maar het leverde me wel veel sympathie op.
- 2 Hoe hij me een keer gered had van een aanrijding door me net op tijd opzij te duwen, en toen de chauffeur stopte om me op mijn kop te geven – al was het duidelijk zijn fout omdat het op een zebrapad was – joeg mijn broer Jason hem zijn auto weer in, en hij keek alsof hij hem zou vermoorden als hij hem nog eens tegenkwam.
- 3 Dat hij captain van zijn voetbalteam was en profvoetballer had kunnen worden als hij had gewild, maar dat er een heleboel andere dingen waren die hij liever deed.
- 4 Dat hij verkering had met Penny Wilson en dat iedereen wist dat zij het mooiste meisje van de school was.
- 5 Dat hij voorkomen heeft dat ik levend verslonden werd door Brutus, een verschrikkelijke hond die bij ons in de straat woont en altijd gaat kwijlen als hij me ziet alsof hij denkt dat ik het lekkerste hapje van de wereld ben.

VIJF DINGEN DIE IK NIET IN MIJN OPSTEL ZETTE

- 1 Dat hij nog maar een paar weken eerder een vette ruzie met mijn vader en moeder had en zei dat het belachelijk was dat ze nooit thuis waren, dat ze mama's werk altijd belangrijker vonden dan ons en dat ze niet konden verwachten dat hij altijd voor me zou blijven zorgen, want hij had ook een eigen leven. Hoe moest dat als hij ging studeren? vroeg hij. Maar mijn moeder zei dat ik dan oud genoeg zou zijn om op mezelf te passen. Hij gooide alleen zijn handen in de lucht, zei: *ik geef het op*, ging naar zijn kamer en wilde een hele dag met niemand praten, zelfs niet met mij.
- 2 Dat hij niet op Facebook, Twitter, Instagram of Snapchat zat, omdat hij het niet trok dat iedereen altijd maar met zijn kop in zijn telefoon zat en alleen maar dingen deed om er foto's van te maken in plaats van ze echt te beleven.
- 3 Dat ik hem en Penny Wilson de week daarvoor had betrappt toen ze in zijn slaapkamer zaten te kussen en ik zonder kloppen binnenkwam, en dat hij me had weggejaagd met een tennisracket.
- 4 Dat hij had gezegd dat hij op de tegenpartij zou stemmen als hij achttien was, niet op mama's club, want iedereen daarvan was corrupt en zat er alleen maar voor zichzelf.
- 5 Dat hij zijn blonde haar nu al een paar maanden

liet groeien en er van die stomme laagjes in liet knippen, ook al vond iedereen, ik ook, dat hij zo net een meisje leek.

Een paar van mijn vrienden leken zich een beetje voor me te schamen omdat ik zo over mijn broer schreef, maar hij was echt degene die ik het meest bewonderde, dus leek het me logisch dat mijn opstel over hem ging. Hij was er altijd als ik hem nodig had. Als ik een nare droom had toen ik nog klein was, mocht ik altijd bij hem in bed en dan zei hij dat er niets aan de hand was. Toen ik moeite met lezen begon te krijgen en mijn vader zei dat ik getest moest worden en ik een leesprobleem bleek te hebben, was het mijn broer Jason die me elke avond met mijn huiswerk hielp. En hoe gefrustreerd ik ook werd als de woorden en de letters over het papier begonnen te dansen op een manier die nergens op sloeg, hij werd nooit ongeduldig – hij schreeuwde nooit: *Lees verdorie toch gewoon wat er staat!* zoals mijn vader – en hij zei altijd dat het vanzelf goed zou komen, dat hij me zou helpen, dat hij er altijd voor me zou zijn, dat we broers waren en dat er nooit iets tussen ons in kon komen.

En ik geloofde hem.

Ik wist al zo'n anderhalf jaar dat er iets mis was met mijn broer Jason voor hij ons zijn geheim vertelde. Hij was nog steeds mijn beste vriend, maar hij begon meer afstand van me te nemen – van ons allemaal –

en soms sloot hij zich op in zijn kamer en weigerde hij urenlang de deur open te doen. Ik vond het verschrikkelijk als hij dat deed, want hij had me vroeger nooit buitengesloten. En hoe vaak ik ook klopte, hij riep alleen maar dat ik weg moest gaan en hem met rust moest laten.

Een keer, toen ik thuiskwam van school, lag hij te huilen op zijn bed en ik wist niet wat ik moest doen, want het voelde alsof onze rollen totaal waren omgedraaid. Ik was degene die soms verdrietig was, vooral als ik gepest werd met het lezen, en hij was altijd degene die me hielp opvrolijken. Het was niet zo dat ik er niet ook voor hem wilde zijn, maar ik wist gewoon niet hoe ik een grote broer moest zijn, omdat ik altijd het kleine broertje was geweest. Het maakte me bang om hem zo te zien. Ik vroeg hem wat er was en toen hij rechtop ging zitten kon ik aan zijn gezicht zien dat hij al heel lang lag te huilen, want zijn wangen waren rood en zijn ogen helemaal dik.

‘Er is niets,’ zei hij.

‘Natuurlijk wel. Je hebt gehuild.’

‘Ga gewoon naar je kamer, Sam. Alsjeblieft. Ik wil er niet over praten.’

En omdat ik niet wist wat ik moest zeggen of wat ik voor hem kon doen, deed ik dat.

‘Tieners,’ zei mijn vader toen ik hem ernaar vroeg. ‘Dat is het ergste van kinderen hebben, weet je. Ze veranderen allemaal in tieners. Als ze gewoon in één klap van twaalf naar twintig konden gaan, zou alles veel makkelijker zijn.’

‘Maar wat doet hij daarbinnen?’ vroeg ik.

‘Daar durf ik niet eens over na te denken. Sommige zaken kun je maar beter laten rusten, als je het mij vraagt.’

‘Vind je hem ook niet anders, op een bepaalde manier?’

‘Op wat voor manier?’

‘Ik weet het niet. Stiller. Bozer. Verdrietig, heel vaak.’

‘Het enige wat anders aan hem is, voor zover ik kan zien, is dat haar van hem. Ik heb gevraagd of hij het wil afknippen, maar hij vertikt het. Volgens mij heeft hij niet in de gaten hoe belachelijk hij eruitziet met dat haar tot over zijn schouders. Hij lijkt te denken dat dit de jaren zeventig zijn en dat hij dat blonde meisje van ABBA is.’ Hij bleef even stil en glimlachte in zichzelf, alsof hij een raar soort flashback had. Toen zuchtte hij en werden zijn ogen dromerig.

‘Papa!’ zei ik, om hem er weer bij te halen.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Alleen... Agnetha en ik hadden een heel bijzondere band toen ik zo oud was als jij. Maar serieus, soms wil ik het liefst wachten tot je broer slaapt, zijn kamer binnensluipen met een schaar en het zelf afknippen.’

‘Er klopt iets niet,’ zei ik. ‘Hij is een beetje...’

‘Een beetje wat?’ vroeg mijn vader terwijl hij zich naar me omdraaide, en ik dacht heel even dat ik hem bezorgd zag kijken, wat ik hem hiervoor nog niet vaak had zien doen.

‘Ik weet alleen maar dat hij niet de oude Jason is,’ zei ik. ‘Hij zit ergens mee. Met iets belangrijks. Dat weet ik gewoon.’

‘O, in vredesnaam, Sam,’ zei mijn vader, en hij draaide zich weer om naar zijn computer, waarop hij een spreadsheet open had staan met de namen van alle parlamentsleden van de partij erin. Bij sommige namen stonden groene vinkjes, bij andere rode kruisjes en bij weer andere gele vraagtekens. ‘We zitten allemaal wel ergens mee. Probeer jij maar eens uit te visen wie deze lui zullen steunen als het moment daar is. Ik zou me geen zorgen maken, als ik jou was.’

‘Maar ik maak me wél zorgen!’ wierp ik tegen.

Hij staarde me aan en bleef me langer aankijken dan nodig was.

‘Je hebt wél iets aan hem gezien, hè?’ zei ik.

‘Nee,’ zei hij.

‘Wél!’ hield ik vol. ‘Ik zie het aan je gezicht.’

‘Nee!’ schreeuwde hij. ‘Laat me nu met rust, ja? Ik moet werken.’

‘Dat heb je wél,’ mompelde ik toen ik wegliep.

Maar ik werd pas echt ongerust door wat er gebeurde op wat ik de Heel Vreemde Middag ben gaan noemen. Ik kwam eerder uit school thuis dan anders – ik had eigenlijk schoolzwemmen, maar een of andere zevenjarige had in het zwembad geplast, dus dat ging niet door – en toen ik mijn sleutel in de voordeur stak en omdraaide hoorde ik mijn broer Jason vanuit de keuken roepen.

‘Wie is daar?’ brulde hij, en er was iets in zijn toon waardoor ik als aan de grond genageld bleef staan. Ik had hem nog nooit eerder zo gespannen gehoord.

‘Ik ben het maar,’ zei ik. Ik gooide mijn tas op de grond en liep naar de gang om te zien wat er in de koelkast lag.

‘Blijf waar je bent!’ schreeuwde hij en ik verstarde als een cartoonfiguurtje, precies op het moment dat één voet bijna contact met de vloer maakte.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Niets. Maar blijf gewoon waar je bent, oké? Of nee, ga naar beneden, naar mama’s werkkamer!’

Ik deed verward een stap naar achteren en keek even naar de deur die naar het souterrain leidt, waar ik niet mag komen. Nóóit. Mama zegt dat ik daarmee haar heiligdom zou schenden. En ook dat ze daar staatsgeheimen bewaart. Ik heb haar wel eens gevraagd of ze de codes van de kernraketten in haar werkkamer heeft, en toen lachte ze, schudde haar hoofd en zei: Nog niet, Sam. Nog niet.

‘Maar ik heb honger,’ zei ik. ‘Ik wil alleen een boterham, meer niet,’ voegde ik eraan toe, maar toen begon hij weer te schreeuwen en nu hoorde ik zo veel angst en woede in zijn stem dat de rillingen over mijn rug liepen.

‘Sam!’ schreeuwde hij. ‘Ik zeg dat je nú de trap af moet gaan naar mama’s werkkamer, hoor je me? Je mag níét naar de woonkamer of de keuken. Ga naar beneden en blijf daar tot ik je kom halen. En anders

zeg ik nooit meer iets tegen je. NOOIT meer! Voor de rest van je leven! Begrijp je dat?’

Ik voelde me bleek worden. Mijn broer Jason had nog nooit zo tegen me gesproken, en hij had al helemaal nooit gedreigd om nooit meer iets tegen me te zeggen. Ik was bang en ik begreep het niet, allebei tegelijk. Ik vroeg me af of er soms inbrekers in huis waren die hem onder schot hielden, en dat ik daarom niet naar binnen mocht. Ik vroeg me af of ik de politie moest bellen.

‘Alsjeblieft, Sam,’ zei hij even later. Zijn stem was nu zachter en ik kon horen dat hij bijna in tranen was. ‘Doe nou gewoon wat ik vraag. Alsjeblieft. Ik kom over een paar minuten naar beneden om je te halen. Dat beloof ik.’

En dus ging ik naar mijn moeders werkkamer en bleef daar zitten. Ik durfde niets aan te raken voor het geval ze erachter zou komen, en ik moest bijna twintig minuten wachten voor ik de deur boven open hoorde gaan en de stem van mijn broer Jason hoorde roepen dat ik weer naar boven mocht komen.

‘Sorry,’ zei hij, maar hij kon me niet aankijken, ook al staaarde ik hem in grote verwarring aan omdat hij deed alsof er niets ongewoons was gebeurd. ‘Ik moest nog wat heel erg moeilijk huiswerk afmaken, dat is alles, en ik wilde niet gestoord worden.’

Ik zei niets. Ik wist dat hij loog, maar ik wilde hem niet tegenspreken. Het was allemaal zo bizar. Maar toen begreep ik wat er aan de hand geweest moest zijn.

Hij had daar natuurlijk een meisje binnen gehad, en misschien was het Penny Wilson niet maar iemand anders, en wilde hij niet dat ik dat wist, omdat ik het dan misschien aan iemand zou vertellen. Want het leek of hij een vaag spootje lippenstift op zijn lippen had en ik rook ook parfum.

Mijn vader en moeder waren allebei thuis op de avond dat hij ons zijn geheim vertelde, en dat was op zichzelf al bijzonder. Het was zomervakantie en ze zaten in de woonkamer. Mijn moeder zat standpuntnota's door te lezen en mijn vader mompelde de hele tijd namen en zei dan dat ze hem of haar ook aan hun kant moesten krijgen als mijn moeder ooit wilde bereiken wat hij de Hoogste Post noemde. Ik probeerde een verhaal over Sherlock Holmes te lezen. Ik hield mijn vinger onder de woorden en gebruikte een potlood om de zinnen en alinea's uit elkaar te houden, zoals het me was voorgegaan. Door mijn dyslexie vond ik lezen moeilijk, maar toch wilde ik de hele tijd boeken hebben en het kon me niets schelen dat het me eeuwen kostte om ze uit te lezen. Ik was halverwege *De man met de verwrongen lip* toen mijn broer Jason de woonkamer binnenkwam en zei dat hij met ons moest praten.

'Kan het niet wachten?' vroeg mijn moeder. 'Ik probeer nu even...'

'Zoek maar een vakantiebaantje als je geld nodig hebt,' zei mijn vader. 'Wij zijn de bank n...'

'Het kan niet wachten en ik heb geen geld nodig,'